Viața care se termină la mormânt?

Venim pe lume, creștem, învățăm, muncim, ne întemeiem o familie, ne bucurăm de viață mai mult sau mai puțin, iar la final totul pare să se închidă la mormânt. Pentru mulți, acesta este cadrul firesc al existenței: să trăiești prezentul, să cauți un nivel de trai cât mai bun și să eviți pe cât posibil durerea. Dar, când privim mai atent, observăm cât de rar ne oprim să întrebăm cu adevărat: care este rostul?

Mentalitatea dominantă a lumii împinge omul spre experiențele imediate. Ne învață să alergăm după rezultate rapide, după confort, după validare, după „fericire" măsurată în lucruri, reușite și senzații. În această alergare, întrebările despre moarte și despre ceea ce ar putea fi dincolo de ea sunt împinse în umbră, ca și cum ar fi incomode sau inutile. De ce să te gândești la sfârșit când ai încă atât de multe de făcut?

Totuși, dacă medităm sincer, apar întrebări care nu pot fi acoperite cu distracții: de ce îmbătrânim? de ce ne îmbolnăvim? de ce moartea este inevitabilă? Suntem doar consumatori ai timpului? Dacă viața se rezumă la câteva decenii, iar apoi totul se șterge, ce sens au sacrificiile, luptele, speranțele? Ce rost are să căutăm fericirea, dacă în cele din urmă vom fi uitați?

Aceste întrebări devin și mai apăsătoare când ne gândim la Dumnezeu. Dacă El există și ne-a creat, ce scop a avut? A fost omul făcut doar pentru o perioadă scurtă, apoi pentru dispariție? Dacă există viața veșnică, de ce trebuie să trecem prin moarte pentru a ajunge la ea? Este moartea o tranziție sau o tragedie finală? Cine a stabilit „regulile" acestei existențe?

Apare aici și o problemă morală: de ce există o diferență atât de mare între idealul unei lumi cerești curate și realitatea lumii noastre, în care minciuna și compromisurile apar încă din copilărie? De mici învățăm să „ne descurcăm", să obținem ce vrem pe ocolite, să acceptăm ideea că „scopul justifică mijloacele". Apoi, pe măsură ce creștem, aceste tactici devin mai sofisticate: vicleșug, corupție, hoție, mânie.

Dacă aceasta este normalitatea, atunci ce înseamnă „a trăi în prezența lui Dumnezeu"? Există un standard? Există un criteriu? Sau totul este lăsat la întâmplare?

Tocmai de aceea, rostul vieții nu poate fi redus la supraviețuire și confort. Adevăratul sens cere răspunsuri la întrebări reale, nu doar amânări. Iar primul pas este să admitem că nu ne putem mulțumi cu o existență trăită pe pilot automat.

Sursa: *Viața care se termină la mormânt?* — Scopul Vieții
scopulvietii.ro/articole/viata-mormant